

Arrest

nr. 342 061 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Joey WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 17 februari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. WUYTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 februari 2026 wordt ten aanzien van verzoeker, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: K.

Voornaam: F.

Geboortedatum: (...) 1987

Geboorteplaats: Makeni

Nationaliteit: Sierra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengen-acquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene verblijft reeds sedert 01.01.2023 (opsluitingsdatum) in het Rijk.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belaging, bedreigingen-schriftelijk-zonder bevel of voorwaarde, feiten waarvoor hij op 03.11.2021 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met probatie uitstel voor 5 jaar behalve voorhechtenis. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen, beschadiging van gebouwen, vaar-of vliegtuigen, onbruikbaarmaking met het oogmerk om te schaden, feiten waarvoor hij op 28.06.2023 door het Hof van Beroep veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Uit het vonnis blijkt dat op 31 december 2022 de politie opgeroepen werd om zich naar de omgeving van het De Coninckplein-Van Arteveldestraat, café P. te begeven. Zij treffen daar een groep omstaanders aan, allen onder invloed van alcohol. Het slachtoffer K. verklaarde dat betrokkene haar al meer dan een jaar stalkt, ze heeft een 'stalkingsalarm' bij de politie Gent. Die avond heeft betrokkene haar in het café benaderd en uitgescholden en is hij haar gevolgd naar haar voertuig. Eens ze in het voertuig zit, stampt betrokkene de deur open en grijpt hij haar bij de keel, ze krijgt geen adem meer. Ondertussen drukt ze het stalkingsalarm in. Omstaanders moesten tussenkomen om het slachtoffer weg te trekken. Betrokkene word dan ook fysiek agressief naar de omstaanders, hij rukt zich los en bijt een vingernagel af bij T. Vervolgens neemt betrokkene een fiets en gooit deze op de voorruit van het voertuig, die daardoor barst. Betrokkene heeft dan een stuk glas genomen om zichzelf in de nek te verwonden en zich zo als slachtoffer voor te doen. Het slachtoffer heeft aan dat betrokkene steeds meer geweld gebruikt. De feiten zijn ernstig, betrokkene hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn ex-partner en haar entourage. Feiten van slagen aan zijn ex-partner, met de vernieling van haar voertuig, getuigen van een ernstige normvervaging, een gebrek aan frustratietolerantie en een agressieproblematiek. Betrokkene slaagde er niet in om te gaan met de relatiebreuk en verstoorde daardoor de rust van zijne ex-partner. Betrokkene bevindt zich in staat van wettelijke herhaling. Gezien het gewelddadige en herhalende karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene ontving reeds eerder op 24.10.2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 21.10.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij Sierra Leone in 2011 per boot te hebben verlaten en naar Italië reisde om zo door te reizen naar België, dat hij zonder documenten reisde maar dat hij intussen houder is van zijn paspoort, dewelke zich in zijn studio in Antwerpen bevond, doch intussen spoorloos gezien zijn huisbaas de studio ontruimde gelet op zijn detentie. Hij verklaarde dat hij sinds 4 jaar een duurzame relatie heeft met G.W., zij heeft de Belgische nationaliteit. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Hij verklaarde dat hij 2 minderjarige kinderen in België heeft, K. D. T. en K. H. F. D. beiden hebben de

Nederlandse nationaliteit en hebben recht op verblijf in België. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kinderen. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of hij regelmatig contact met haar kinderen onderhoudt, et cetera. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van haar gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allermindst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Hij verklaarde dat hij een Belgische broer heeft, K. B., hij heeft de Belgische nationaliteit, alsook een schoonzus K. H., zij is gekend in ons systeem en heeft recht op verblijf in België. Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer en schoonzus. Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij niet akkoord gaat met een terugkeer naar zijn land van herkomst en dat hij België absoluut niet kan verlaten omwille van de aanwezigheid van zijn kinderen, alsook omdat hij als rebel werd gedwongen om mensen te doden. Hij geeft geen verdere details. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Conclusie: Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende in een periode van 06.07.2011 en 25.10.2023 verschillende aanvragen in (asielaanvraag, 9bis, 19 ter) deze werden allen negatief afgesloten. Op 23.12.2025 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 04.01.2026 heeft betrokkene afstand gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belaging, bedreigingen-schriftelijk-zonder bevel of voorwaarde, feiten waarvoor hij op 03.11.2021 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met probatie uitstel voor 5 jaar behalve voorhechtenis. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen, beschadiging van gebouwen, vaar-of vliegtuigen, onbruikbaarmaking met het oogmerk om te schaden, feiten waarvoor hij op 28.06.2023 door het Hof van Beroep veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Uit het vonnis blijkt dat op 31 december 2022 de politie opgeroepen werd om zich naar de omgeving van het De Coninckplein-Van Arteveldestraat, café P. te begeven. Zij treffen daar een groep omstaanders aan, allen onder invloed van alcohol. Het slachtoffer K. verklaarde dat betrokkene haar al meer dan een jaar stalkt, ze heeft een 'stalkingsalarm' bij de politie Gent. Die avond heeft betrokkene haar in het café benaderd en uitgescholden en is hij haar gevolgd naar haar voertuig. Eens ze in het voertuig zit, stampet betrokkene de deur open en grijpt hij haar bij de keel, ze krijgt geen adem meer. Ondertussen drukt ze het stalkingsalarm in. Omstaanders moesten tussenkomen om het slachtoffer weg te trekken. Betrokkene word dan ook fysiek agressief naar de omstaanders, hij rukt zich los en bijt een vingernagel af bij T. Vervolgens neemt betrokkene een fiets en gooit deze op de voorruit van het voertuig, die daardoor barst. Betrokkene heeft dan een stuk glas genomen om zichzelf in de nek te verwonden en zich zo als slachtoffer voor te doen. Het slachtoffer heeft aan dat betrokkene steeds meer geweld gebruikt. De feiten zijn ernstig, betrokkene hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn ex-partner en haar entourage. Feiten van slagen aan zijn ex-partner, met de vernieling van haar voertuig, getuigen van een ernstige normvervaling, een gebrek aan frustratietolerantie en een agressieproblematiek. Betrokkene slaagde er niet in om te gaan met de relatiebreuk en verstoorde daardoor de rust van zijne ex-partner. Betrokkene bevindt zich in staat van wettelijke herhaling. Gezien het gewelddadige en herhalende karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij niet akkoord gaat met een terugkeer naar zijn land van herkomst en dat hij België absoluut niet kan verlaten omwille van de aanwezigheid van zijn kinderen, alsook omdat hij als rebel werd gedwongen om mensen te doden. Hij geeft geen verdere details. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vasthouding

(...)"

1.2. Op 17 februari 2026 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor tien jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Te dezen werd de bestreden beslissing op 18 februari 2026 aan verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, is hij van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker vangt zijn middel aan met het citeren van de bestreden beslissing en aan te geven hier niet mee akkoord te gaan. Hij werkt zijn middel als volgt uit:

*“(…)
Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.*

Het is immers duidelijk dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft.

Verzoeker is in België aangekomen in 2011 en heeft hier sindsdien ook zijn sociale en culturele leven, alsmede zijn gezinsleven, uitgebouwd.

Heden verblijft verzoeker reeds meer dan 15 jaar in België!

Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker zijn sociaal leven en zijn kennissenkring zich afspelen in België.

Verzoeker woont al jarenlang in België en heeft zijn culturele en sociale leven dan ook hieraan aangepast, waarbij hij ook in België gewerkt heeft.

Verzoeker heeft uit zijn voorgaande relatie met mevrouw K. A., geboren te . Freetown (Sierra Leone) op (...) 1991, RR (...), wonende té (...) ook twee kinderen met wie hij een goed contact heeft.

Zelfs tijdens zijn verblijf in de gevangenis heeft verzoeker het nodige gedaan om hun kinderen zo goed als mogelijk bij te staan.

Deze elementen zijn dan ook duidelijk geweten door verzoekende partij en blijken uit het administratief dossier.

Het is zo dat reeds sinds de start van verzoeker zijn tijd in de gevangenis, dat hij steeds een regelmatig contact heeft onderhouden met de kinderen.

Gelet echter op de afstand tussen de gevangenis (Wortel) en de woonplaats van de moeder (...) waren deze contacten voornamelijk via videoconferentie en telefonisch.

Verzoeker ziet zijn kinderen minimaal elke twee weken op zaterdag én heeft daarnaast uiteraard ook nog regelmatig contact met de kinderen telefonisch.

Hij hoort ook de moeder van de kinderen regelmatig zodat hij op de hoogte blijft van hun ontwikkeling en het reilen en zeilen van de kinderen.

Hieromtrent is ook nog recent een vonnis tussengekomen van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 26 januari 2026 waarbij de rechtbank akte heeft genomen van het akkoord tussen partijen waarbij de lopende regeling is vastgelegd.

“Akte te nemen van het akkoord tussen partijen en dit ontvankelijk en gegrond te verklaren. Vervolgens te zeggen voor recht dat de minderjarige H. K. een contact zal hebben met haar vader, de heer K. F., via videocall en dit elke zaterdag in de onpare weken van 12u40 tot en met 13u35. Vervolgens te zeggen dat indien dit contact niet kan plaatsvinden, een nieuwe datum zal worden gezocht tussen partijen.”
(Stuk 3: Vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 26 januari 2026 gekend onder rolnummer 21/1417/A)

Het gegeven dat verzoeker een goed contact heeft met de kinderen en ook het nodige doet om hen op te volgen en te ondersteunen, wordt ook bevestigd door de moeder van de kinderen:

“De vader belt hen om de twee weken en ik zie dat hij een mooie en hechte band met zijn dochter en zoon aan het opbouwen is. De kinderen zijn echter dol op hun vader. Hij wil ook graag op de hoogte blijven van de ontwikkeling van zijn kinderen, en ik denk dat hij een belangrijke rol kan spelen in hun leven. De kinderen vragen vaak wanneer ze hem weer kunnen zien en om samen leuke dingen te doen. Dat laat zien hoe belangrijk hij voor hen is. Ik denk dat het voor mijn dochter en zoon heel fijn zou zijn als zij hun vader niet alleen via video, maar ook in het echt kunnen zien. Dat zou veel voor hen kunnen betekenen.”

(Stuk 4: Whatsapp bericht mevrouw K. dd. 19 februari 2026)

Uit het voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker alles in het mogelijke stelt om een goed contact te hebben met zijn kinderen en hen te ondersteunen.

De kinderen van verzoeker zijn nog steeds jong en hun moeder heeft ook haar leven opgebouwd in België, waarbij er al jarenlang ondertussen een positief contact is tussen verzoeker en de kinderen.

Verzoeker doet ook het nodige om de kinderen waar mogelijk financieel te kunnen ondersteunen (stuk 5).

Hierbij dient uiteraard rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker zich in de gevangenis bevindt en als gevolg hiervan dan ook over beperkte inkomsten beschikt.

Met de beperkte inkomsten die hij kan vergaren, poogt hij niettemin steeds om ook de kinderen financieel mee te onderhouden.

Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker zijn leven zich in België afspeelt en hij dus niet kan terugkeren naar Sierra Leone, waar er verzoeker niets meer wacht.

De eenvoudige stelling van verwerende partij dat een vaderschap geen fysiek contact vereist met de kinderen en men gewoon kan betalen vanuit het buitenland en de kinderen op de sociale media kan zien waarbij de kinderen mogelijks wel eens naar vakantie kunnen gaan naar verzoeker, kan geheel niet overtuigen.

Uit de literatuur en algemene kennis blijkt onomstotelijk dat een kind behoefte heeft aan zijn vader en een fysiek contact net met de vader!

Het is om deze elementen dat vaderschapsverlof bestaat, de vereiste voor gezinshereniging dat men een gezinscel moet vormen, de melding van moeder dat de kinderen fysiek contact wensen met hun vader. zodat het duidelijk is dat een verblijf van een van de ouders in het buitenland en onmogelijkheid tot fysiek contact, een effectief ouderschap quasi onmogelijk maakt.

Art. 8 EVRM zou uiteraard dode letter zijn en uitgehold worden indien, zoals verwerende partij stelt, ouders hun kinderen eenvoudigweg vanuit het buitenland kunnen financieren en zien via sociale media.

Uit de bijgevoegde stukken blijkt dan ook dat er verzoeker reeds lange tijd een goed contact heeft met zijn kinderen, dat hij hen regelmatig ziet via videoconferentie, met hen belt en opvolgt en ook met de moeder de nodige contacten heeft om de kinderen in hun ontwikkeling bij te staan en mee te kunnen nagaan.

Hieruit blijkt dat er wel degelijk een band is tussen verzoeker en zijn kinderen zodat art. 8 EVRM wel degelijk van toepassing is én deze band niet uit het buitenland kan worden onderhouden.

Verweerder stelt daarnaast dat dit niet weerhouden kan worden, omdat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten en dat daarom het belang van de staat primeert op dat van betrokkene en art. 8 E.V.R.M.

Verweerder verwijst hierbij exclusief naar de feiten die hebben plaatsgevonden verschillende jaren geleden en waar verzoeker inderdaad erkent dat hij hierbij een ernstige fout heeft gepleegd en hiertoe gestraft is.

Het gaat hierbij om twee feiten, van hetzelfde type, waarbij verzoeker het moeilijk had om het beëindigen van de relatie met zijn ex-partner te kunnen verwerken en het feit dat hij hierdoor ook minder contact had met de kinderen.

Verzoeker is inderdaad veroordeeld en heeft hiervoor zijn straf uitgezeten, waarbij hij ook tijdens de gevangenis zich steeds goed gedragen heeft.

Verzoeker heeft heden een nieuwe relatie met een Belgische vrouw enerzijds en heeft met zijn ex-partner opnieuw een genormaliseerd contact in het belang van de kinderen anderzijds.

Het is duidelijk dat verzoeker sindsdien zichzelf herpakt heeft en deze feiten hem niet zomaar jaren later ten laste kunnen worden gelegd in het kader van huidige procedure teneinde hem uit te wijzen.

Een loutere verwijzing naar feiten van meer jaren geleden met beschrijving van het toenmalige vonnis, zonder rekening te houden met de situatie sindsdien, voldoet dan ook niet aan de bewoording 'met reden omkleed' zoals bepaald in art. 62, 1° lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven.

Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op privéleven en gezinsleven van verzoeker, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt.

Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII):

"De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgi, 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, 1, eerste lid in line van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17 april 2014, nr. 41736/10, Paposhvili v. België, per. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd, ”

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven onderlijnde criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden en hieromtrent kan het volgende worden gezegd:

Er dient met de tijdsduur van het verblijf in het gastland rekening gehouden worden, wat in casu voor verzoeker neerkomt op een verblijf van meer dan 15 jaren in België.

Tijdens deze jaren heeft verzoeker in België, gewerkt, belastingen betaald, zijn huur en andere - facturen betaald, heeft hij zich de Belgische cultuur eigen gemaakt,...

Het behoeft geen betoog dat een dergelijke lang verblijf in België, uiteraard een sterke band met een land veroorzaakt wat nog geïntensifieerd wordt door het feit dat zijn naaste familie ook de Belgische nationaliteit heeft verkregen.

Daarenboven dient eveneens rekening gehouden worden met de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien, wat in casu neerkomt dat de feiten reeds meer dan 4 jaar geleden gebeurd zijn.

Tijdens zijn strafuitvoering was verzoeker steeds van onberispelijk gedrag en heeft ook geen tucht of dergelijke gekregen.

Daarnaast heeft verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis, steeds contact onderhouden met zijn kinderen en hun moeder teneinde hun ontwikkeling te kunnen volgen en hoorde en zag hij de kinderen op regelmatige basis.

Voor de goede orde heeft verzoeker dit recent ook opnieuw laten vastleggen per vonnis, waarbij ook een volledig akkoord tussen partijen is bereikt.

Waar dan ook vroeger feiten werden gepleegd, is er heden een genormaliseerd contact tussen partijen in het belang van de kinderen, wat ook specifiek is geattesteerd door de moeder van de kinderen (stuk 4).

Tenslotte dient rekening gehouden te worden met de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd, waarbij verzoeker enerzijds al zijn sociale, culturele en familiale banden heeft met België en helemaal geen van dergelijke banden met Sierra Leone.

Verzoeker is ook al jarenlang in België en zijn nabije familie heeft ook de Belgische nationaliteit verkregen, zodat het duidelijk is dat verzoeker geen enkele band of gevoel nog heeft met de sociale en culturele werkelijkheid in Sierra Leone.

Daar verweerder verscheidene van deze aanwezige criteria niet expliciet vermeld noch op hun belang wijst noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt, voldoet de beslissing dd. 17 februari 2026 van verweerder dan ook niet aan de motiveringsplicht.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Dit wordt ook bevestigd in het arrest nr. 172 204 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 juli 2016 (zaak RvV 186 248 / II) waar werd gesteld dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel beroept op een eerdere veroordeling van feiten die reeds jaren geleden zijn gebeurd, dit niet voldoende is om te besluiten dat er sprake is van een actuele dreiging en deze beslissing dan ook de motiveringsplicht schendt:

“Gelet op het feit dat alle veroordelingen van de verzoekende partij die worden opgesomd in de bestreden beslissing en waarop de verwerende partij haar beoordeling van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij baseert, betrekking hebben op feiten die dateren van voor Juli 2005, komt het de Raad kennelijk onredelijk voor, op grond van de opgegeven motieven, te stellen dat de verzoekende partij een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving gezien er reeds meer dan 10 jaar zijn

verstreken sinds het plegen van de laatste feiten, zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Een schending van de motiveringsplicht kan worden aangenomen” (RVV, arrest nr. 172.204 dd. 20 juli 2016 (RVV186 248/ID)

Door in casu dezelfde redenering te voeren, wordt met huidige beslissing eveneens deze motiveringsplicht geschonden.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.”

3.2.2. Beoordeling

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op het eerste gezicht niet duidelijk maakt op welk punt de motivering in de bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Integendeel blijkt uit het betoog van verzoeker dat hij er afdoende kennis van heeft op welke gronden, in rechte en in feite, de bestreden verwijderingsbeslissing berust. Verzoeker argumenteert dat hij niet akkoord kan gaan met de geboden motivering, doch een dergelijke inhoudelijke kritiek betreft niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht, maar de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Voorts dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM op zich geen verplichting inhoudt tot een formele motivering dienaangaande in de verwijderingsbeslissing. Bovendien zijn in de bestreden beslissing wel degelijk de feitelijke vaststellingen opgenomen als waarom de verwijdering van verzoeker geen inbreuk inhoudt op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht dus niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat onder meer het recht op eerbiediging van familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij niet heeft nagelaten rekening te houden met artikel 8 van het EVRM. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten motiveert immers als volgt:

*“Betrokkene werd op 21.10.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij Sierra Leone in 2011 per boot te hebben verlaten en naar Italië reisde om zo door te reizen naar België, dat hij zonder documenten reisde maar dat hij intussen houder is van zijn paspoort, dewelke zich in zijn studio in Antwerpen bevond, doch intussen spoorloos gezien zijn huisbaas de studio ontruimde gelet op zijn detentie. Hij verklaarde dat hij sinds 4 jaar een duurzame relatie heeft met G.W., zij heeft de Belgische nationaliteit. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Hij verklaarde dat hij 2 minderjarige kinderen in België heeft, K. D. T. en K. H. F. D. beiden hebben de Nederlandse nationaliteit en hebben recht op verblijf in België. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kinderen. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of hij regelmatig contact met haar kinderen onderhoudt, et cetera. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van haar gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.
(...)”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van

het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het betreft een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie.

De Raad stipt vooreerst aan dat verzoeker in zijn verzoekschrift, voor wat betreft zijn voorgehouden relatie met een partner met de Belgische nationaliteit, de motieven van de bestreden beslissing in verband met een gebrek aan gezinsleven in de zin van artikel 8 van EVRM in dit verband en waarbij wordt geoordeeld dat de voorliggende partnerrelatie niet gelijk te stellen is aan een huwelijk en dat het koppel hun relatie altijd kan verderzetten in het land van herkomst, geheel ongemeoid laat.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat er wel degelijk een band is tussen hem en zijn twee kinderen, zodat artikel 8 van het EVRM wel degelijk van toepassing is en deze band niet vanuit het buitenland kan worden onderhouden. Hij brengt als bewijs van het gezinsleven een vonnis, een bericht van de moeder van de kinderen en betalingsoverschrijvingen bij. Hij meent dat hieruit blijkt dat hij reeds lange tijd een goed contact heeft met zijn kinderen, dat hij hen regelmatig ziet via videoconferentie, met hen belt en opvolgt, ook met de moeder de nodige contacten heeft om de kinderen in hun ontwikkeling bij te staan en mee te kunnen nagaan en poogt hen steeds financieel mee te onderhouden. Met dit gezinsleven zou ten onrechte geen rekening zijn gehouden.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast te stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren ('Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create *de facto* family ties'. EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Waar in de bestreden beslissing, op basis van de toen voorliggende gegevens van het dossier, op niet kennelijk onredelijke of feitelijke onjuiste wijze werd geoordeeld dat verzoeker geen enkel bewijsstuk voorlegt dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen, dat niet wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kinderen, of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen of deelt in de beslissingen over hun opvoeding of regelmatig contact met hen onderhoudt, *etc.*, voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift thans wel stukken die over bepaalde van deze aspecten verduidelijking bieden. Zo voegt verzoeker vooreerst een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, afdeling Gent, sectie familie- en jeugdrechtbank van 26 januari 2026 (stuk 3). Dit vonnis homologeert de overeenkomst die verzoeker en zijn ex-partner, A. K., op 2 september 2025 hebben gesloten betreffende hun minderjarige dochter H. K., geboren op 21 juni 2019, en die erin bestaat dat de dochter een contact zal hebben met haar vader, verzoeker, via *videocall*, begeleid door het CAW in de gevangenis, en dit elke zaterdag in de onpare weken van 12u40 tot en met 13u35, en verklaart het uitvoerbaar. Verder legt verzoeker drie bankoverschrijvingen neer (stuk 5), waaruit blijkt dat hij in juli, augustus en oktober 2025 respectievelijk 50, 100 en 60 euro heeft overgeschreven naar een bankrekening, waarvan niet kan worden achterhaald aan wie deze toebehoort, en met de melding dat dit is om zijn kinderen te ondersteunen. Voorts ligt ook een *WhatsApp*-bericht voor, dat van 19 februari 2026 zou moeten zijn, van de ex-partner van verzoeker, de moeder van zijn minderjarig kind(eren) (stuk 4). In dit bericht, waarvan de afzender niet kan worden nagegaan, wordt gesteld dat verzoeker zijn kinderen om de twee weken belt, dat de moeder ziet dat hij een mooie en hechte band met zijn dochter en zoon aan het opbouwen is, dat de kinderen echt dol zijn op hun vader, dat hij ook graag op de hoogte wil blijven van de ontwikkeling van zijn kinderen en dat ze denkt dat hij een belangrijke rol kan spelen in hun leven. De kinderen vragen volgens de moeder vaak wanneer ze hun vader weer kunnen zien en om samen leuke dingen te doen en zij meent dat het voor hen heel fijn zou zijn als zij hun vader niet alleen via video, maar ook in het echt kunnen zien. Daargelaten de vraag of er op basis van de thans voorliggende stukken *prima facie* een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM voorligt, gaat de Raad over tot een wettigheidscontrole op de belangenafweging. Hij gaat hierbij na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In zijn middel verwijst verzoeker naar de zogenaamde Boultif/Ünercriteria ontwikkeld door het EHRM, waarmee moet rekening worden gehouden bij het beëindigen van het verblijf. De Raad dient evenwel op te merken dat de criteria die door het EHRM werden ontwikkeld in de arresten Boultif en Üner, betrekking hebben op de situatie van een gevestigde vreemdeling, en niet op een situatie van eerste toelating, zoals *in casu*. Verzoeker werd nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker. Verzoeker kan derhalve niet dienstig verwijzen naar voormelde criteria, waaronder de duur van het verblijf in België en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen wordt verwijderd, nu deze criteria, zo weze herhaald, bedoeld zijn voor situaties waarbij er een einde wordt gesteld aan een legaal verblijf. Verzoeker kan in zijn verzoekschrift dan ook niet dienstig voorhouden dat met deze criteria onvoldoende rekening werd gehouden.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom de bestreden beslissing noodzakelijk is omwille van het vrijwaren van de openbare orde en eveneens blijkt waarom niettegenstaande minderjarige kinderen betrokken zijn, het vrijwaren van de openbare orde doorweegt op zijn familiale belangen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, is de verwerende partij wel degelijk overgegaan tot een belangenafweging waarbij rekening gehouden wordt met de concrete omstandigheden van de individuele zaak, minstens toont hij niet afdoende en overtuigend aan met welke relevante concrete elementen in deze belangenafweging ten onrechte geen rekening wordt gehouden.

In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker wist dat het gezinsleven, met zijn partner, vanaf het begin precair was gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker. Hetzelfde kan *a fortiori* gesteld worden voor het gezins- en/of familieleden met zijn minderjarige kinderen, geboren in 2018 en 2019. Verzoeker, die nooit gemachtigd werd tot een verblijf in België en aldus wist dat hij een gezinsleven ontwikkelde tijdens illegaal verblijf, maakt dan ook *prima facie* niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat die erin zou bestaan zijn verblijf op het Belgisch grondgebied toe te laten. Verder, zoals in de bestreden beslissing eveneens is aangegeven, heeft het feit dat verzoeker een gezin had in België, hem er niet van weerhouden om zeer ernstige feiten te plegen, hetgeen allerminst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. In de bestreden beslissing wordt voorts aangestipt dat, waar de uitoefening van verzoekers familieleven met zijn kinderen die in België verblijven moeilijker zal verlopen, dit het gevolg is van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk en duidt er verder op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk de overwegingen van openbare orde blijken en verzoeker betwist deze ook niet. De Raad stipt hierbij aan dat het gaat om herhaalde feiten van stalking, belaging, vernieling en agressief geweld, nota bene tegen zijn ex-partner, de moeder van zijn kind(eren). Verzoeker betoogt dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd dateren van meer dan vier jaar geleden. Het gegeven dat verzoeker sindsdien geen nieuwe feiten heeft gepleegd – wat niet los kan worden gezien van het feit dat hij sedertdien voornamelijk in de gevangenis verbleef – doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de feiten blijkt dat hij geen lering trekt uit eerdere veroordelingen. Waar hij oppert dat hij zich sinds zijn definitieve veroordeling goed gedragen heeft, dat hij zijn straf heeft uitgezeten, dat hij tijdens zijn strafuitvoering steeds van onberispelijk gedrag was en zich herpakt heeft, stipt de Raad aan dat verzoekers strafeinde in de gevangenis pas is voorzien voor 5 juni 2026, dat de beweringen inzake zijn strafuitvoeringen niet gestaafd worden en dat hij sinds zijn opsluiting in de gevangenis op 1 januari 2023 in de onmogelijkheid was om nieuwe, gelijkaardige feiten te kunnen plegen. De Raad acht verder de motieven van de gemachtigde niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk waar wordt gesteld: *“De feiten zijn ernstig, betrokkene hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn ex-partner en haar entourage. Feiten van slagen aan zijn ex-partner, met de vernieling van haar voertuig, getuigen van een ernstige normvervaging, een gebrek aan frustratietolerantie en een agressieproblematiek. Betrokkene slaagde er niet in om te gaan met de relatiebreuk en verstoorde daardoor de rust van zijne ex-partner. Betrokkene bevindt zich in staat van wettelijke herhaling. Gezien het gewelddadige en herhalende karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Dat hij op heden een nieuwe relatie heeft en dat hij met zijn ex-partner opnieuw een genormaliseerd contact zou hebben in het belang van de kinderen, doet geen afbreuk aan de definitieve veroordelingen. De loutere bewering van verzoeker dat uit zijn gedrag niet kan afgeleid worden dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, doet ten slotte geen afbreuk aan de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat zijn familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

De Raad wijst er verder op dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgezonden en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Verzoeker bevindt zich blijkens de stukken van het dossier reeds sinds 1 januari 2023 in de gevangenis. Het contact met zijn door hem erkende dochter en verder ook zijn zoon beperkt zich tot een tweewekelijks contact op zaterdag via *videocall*, begeleid door het CAW in de gevangenis, zo blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, familie- en jeugdrechtbank van 26 januari 2026 en waarbij de overeenkomst tussen verzoeker en zijn ex-partner over hun minderjarige dochter gehomologeerd werd en uitvoerbaar werd verklaard. Die overeenkomst zou dateren van 2 september 2025. Uit de stukken van het dossier kan niet worden opgemaakt of er voor die datum ook al sprake was van een tweewekelijks contact via *videocall* zodat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift opwerpt dat hij reeds sinds de start van zijn tijd in de gevangenis, *i.e.* ten laatste 1 januari 2023, een regelmatig contact heeft onderhouden met zijn kind(eren) via telefoon en *videocall* en er al jarenlang een positief contact is tussen hem en zijn kind(eren). Wat er ook van zij, de contacten zijn sowieso beperkt. In de bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat de contacten met familie in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van moderne communicatiemiddelen en er geen regelmatige hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ook deze overweging acht de Raad niet kennelijk onredelijk. Overigens, blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, te weten het voornoemde vonnis van 26 januari 2026, dat aldus een vaste omgangsregeling heeft vastgelegd, en het *WhatsApp*-bericht van de moeder van 19 februari 2026 dat het contact van verzoeker met zijn kinderen op heden overigens ook enkel via de moderne communicatiemiddelen, een tweewekelijkse *videocall* van 55 minuten onder begeleiding van het CAW en telefoon verloopt, en dat er geen fysiek contact is, zoals bevestigd door de moeder. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst. Verzoeker maakt niet aannemelijk en brengt geen enkel document bij waaruit vermag te blijken dat hij niet via de moderne communicatiemiddelen contact zou kunnen onderhouden met zijn kinderen en op die manier constructief kan bijdragen in hun opvoeding vanuit zijn land van herkomst. Waar hij nog aandraagt dat een kind behoefte heeft aan fysiek contact met de vader, stipt de Raad nogmaals aan dat er ook op heden geen sprake is van fysiek contact. Verzoeker toont verder evenmin aan in de onmogelijkheid te zijn om vanuit zijn land van herkomst financieel bij te dragen aan de opvoeding. Overigens, waar hij opwerpt dat hij ondanks zijn beperkte inkomsten steeds poogt om de kinderen financieel te onderhouden, liggen op heden slechts drie bankoverschrijvingen voor waaruit blijkt dat hij in juli, augustus en oktober 2025 respectievelijk 50, 100 en 60 euro heeft overgeschreven naar een bankrekening, waarvan niet kan worden achterhaald aan wie deze toebehoort, en met de melding dat dit is om zijn kinderen te ondersteunen. Er blijkt voorts op geen enkele wijze dat verzoeker tegemoet is gekomen aan de - volgens het vonnis van 26 januari 2026 - in een vonnis van 7 juli 2021 opgelegde maatregel om vanaf die datum maandelijks een onderhoudsbijdrage van 75 euro ten behoeve van zijn dochter te betalen.

Waar verzoeker tot slot de identiteitskaarten van zijn broer en diens partner voegt bij het verzoekschrift (stuk 8), doet hij hiermee op generlei wijze afbreuk aan volgende overwegingen van de bestreden beslissing en toont hij no steeds geen element van bijkomende afhankelijkheid aan: *“Hij verklaarde dat hij een Belgische broer heeft, K. B., hij heeft de Belgische nationaliteit, alsook een schoonzus K. H., zij is gekend in ons systeem en heeft recht op verblijf in België. Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer en schoonzus.”*

Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat de belangenafweging in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of niet conform artikel 8 van het EVRM zou zijn.

Waar hij opwerpt dat zijn leven zich in België afspeelt en verwijst naar zijn cultureel en sociaal leven, wijst de Raad erop dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 27 juni, nr. 172.824). Verzoeker stelt tevens dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Sierra Leone, waar hij geen banden meer heeft, maar beperkt zich tot een louter ongestaafd betoog.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

V. SERBRUYNS